

KADLÓT NIKOLETT

Élet tükörfordításban

Varga Zsolt festményeihez

Először minden egyben volt:
gazdasági helyzet, beruházás, szimmetria, ergonómia, költözés.
Aztán valahogy semmi sem lett jó.
Kopott lassan a szín, a színvonal, a mindennapok.
Végül sivár lett az egész, lelketlen,
ami hiányzott belőle: nem lett meg.
Éveken át növekvő hasadékokon át hallani lehetett, ahogy sóhajtozik a ház,
üressége fájdalmát nyögték az elemek.

Mostanára itt már senki sem lakik.
Nem jár a busz, magányosan kéklik a végállomáson, nyitva az ajtaja.
Útra kelt mindenki,
felpakolva oszlopot, téglát, erkélyt és napozótétőt.
Elindultak a liftek, lendületesen haladtak a lépcsők,
ablakok fénylettek, ahogy maguk mögött hagyták a telepet.
Néhány terasz és alapzat vesztegel még sziklaszilárdan,
szinte lebetonozva a félelemtől,
de kis idő múltán ők is megértik majd, hogy menni kell.
Most épp a vonalak, az ajtók, derékszögek
menetelnek rendezetlenül,
de ott messze valahogy egészszé látszanak összeállni.

Csak néhány szín maradt itt:
áznak a pocsoljában elanyátlanodva,
várva arra, hogy valaki ismét ecsetet ragadjon,
s újrakomponálja a tájat, a képet.
Ott lent, a vízben még buzog egy kis élet takaréklángon,
s fényreklámok küldenek elhaló jeleket ismétlődve,
ahogy világítótornyokból az SOS-t szokás.

